U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Petra Mikeše v právní věci žalobce: **T. Ch. P.,** zastoupen Mgr. Davidem Rašovským, advokátem se sídlem Hlinky 135/68, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 4. 2018, č. j. 22 Az 5/2013 - 303,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2013, č. j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA04-2013, žalovaný rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 5. 4. 2018, č. j. 22 Az 5/2013 – 303. Tento rozsudek byl ve věci vydán poté, co byly předchozí rozsudky krajského soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 22 Az 5/2013 – 42, ze dne 16. 1. 2014, č. j. 22 Az 5/2013 - 80, ze dne 28. 11. 2014, č. j. 22 Az 5/2013 – 116, a ze dne 26. 6. 2017, č. j. 22 Az 5/2013 – 202, zrušeny rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 7 Azs 21/2013 – 29, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014 - 29, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 7 Azs 4/2015 – 20, a ze dne 13. 9. 2017, č. j. 7 Azs 270/2017 - 17, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
[4] Stěžovatel se ve Vietnamu zúčastnil demonstrace, po které byl zatčen. Po propuštění mu následující den bylo sděleno, že jeho vyšetřování bude pokračovat. Rozhodl se proto odejít ze země původu, aby se vyhnul vyšetřování a následkům s tím spojeným. Po odjezdu z Vietnamu pokračoval v cestě do České republiky, kde podal dne 14. 1. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany, která byla zamítnuta s tím, že neuvedl skutečnosti, které by nasvědčovaly jeho pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod. Stěžovatel má za to, že krom nahrávky telefonického hovoru a v předchozích řízeních provedených dokazování, nemá jak jinak doložit, že mu bylo po jeho zatčení a propuštění sděleno, že bude v jeho vyšetřování i nadále pokračováno, což je třeba posoudit jako zvětšený zájem o jeho osobu. Podle jeho názoru tak byly naplněny podmínky uvedené v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), případně b) zákona o azylu, pak je třeba ve shodě s podrobným a zcela přesvědčivým odůvodněním rozsudku krajského soudu poukázat na to, že v průběhu správního i soudního řízení se ve výpovědích stěžovatele objevovaly zásadní rozpory. Stěžovatel rozdílně popisoval následky své účasti na demonstraci ve Vietnamu, tedy obtíže, které podle jeho názoru měly mít zásadní vliv na jeho rozhodnutí opustit vlast. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že byl sledován policií a měl strach ze zadržení a odsouzení. Při pohovoru dne 21. 1. 2013 nejprve uvedl, že jej policie zadržela, avšak on utekl. Následně v průběhu téhož pohovoru uvedl, že byl zatčen, vyslýchán a propuštěn s tím, že bude dále stíhán a volán k výslechu. V řízení před krajským soudem toto své prohlášení zcela popřel, když při jednání dne 16. 1. 2014 uvedl, že nikdy nebyl zatčen, ani zadržen na policejní stanici, byl pouze sledován, a proto se schovával. Závěr krajského

soudu o nevěrohodnosti a účelovosti příběhu stěžovatele je tak správný, neboť rozpory v jeho tvrzeních lze označit za natolik zásadní, že mohou být považovány za důkaz o nevěrohodnosti celého jeho příběhu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 – 105, uvedl, že „*K tomu, aby mohlo ministerstvo posoudit, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje některou z podmínek uvedených v § 12 zákona o azylu, je nutné, aby žadatel srozumitelně a dostatečně určitě tvrdil skutečnosti, ve kterých spatřuje existenci některé z podmínek pro udělení azylu. Těmito tvrzeními je pak ministerstvo povinno se náležitě vypořádat a posoudit, zda tvrzení žadatele odůvodňují či neodůvodňují udělení azylu. Ministerstvo je zpravidla povinno porovnat tvrzené skutečnosti s informacemi o zemi původu, které si před vydáním rozhodnutí obstará. Naproti tomu v případě, že žadatel svoji povinnost tvrzení nesplní, a to buď tak, že vůbec netvrdí žádné skutečnosti, nebo že na podkladě jeho neurčitých nebo rozporuplných skutečností nelze zjistit, jaké jsou skutečné důvody jeho odchodu ze země původu, resp. důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže ministerstvo v takovém případě shledat existenci podmínek pro udělení azylu. Ministerstvo totiž za takové situace nemůže posoudit, zda tvrzení žadatele odůvodňují či neodůvodňují přiznání azylu, neboť zde nejsou srozumitelná a určitá tvrzení, která by správní orgán mohl ve smyslu jednotlivých podmínek pro udělení azylu posuzovat a případně porovnávat s informacemi o zemi původu. Jsou-li tvrzení rozporná, nelze učinit jednoznačný závěr o tom, která z rozporných tvrzení by měl správní orgán ve vztahu k jednotlivým podmínkám pro udělení azylu považovat za důvody, ve kterých žadatel spatřuje podmínky pro udělení azylu. Nevěrohodnost tvrzení na podkladě uvádění rozporuplných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele podmínky pro udělení azylu. Jelikož zpravidla není v možnostech žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany prokázat svá tvrzení jiným způsobem než svou výpovědí, je srovnání jím uváděných skutečností zásadním kritériem pro posouzení jejich věrohodnosti. Pokud se ve výpovědích žadatele vyskytuje značné množství rozporů, které není schopen zdůvodnit, nelze ministerstvu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností.*“ V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud i na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 – 40, v němž vyslovil, že „*Jelikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedeným v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti.*“

[9] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že situace ohledně dodržování základních lidských práv ve Vietnamu je problematická. V této souvislosti však odkazuje na rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, kde uvedl: „*Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.*“ Dále lze poukázat i na rozsudek ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3 Azs 442/2004 – 61, ve kterém zdejší soud dovodil, že: „*Ojedinělý krok směřující k uplatňování politických práv (v daném případě jedna tvrzená účast na demonstraci) nelze považovat za natolik intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za uplatnění zákonného důvodu pro udělení azylu spočívající*

v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak tvrzenou skutečnost, že manžela v místě bydliště bez uvedení důvodu hledali policisté, rovněž nelze bez dalšího považovat za skutečnost objektivně zakládající odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství stěžovatelka má, tak jak má na mysli § 12 zákona o azylu.“

[10] Je třeba poukázat rovněž na to, že stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy bez platného cestovního dokladu vstoupil na území České republiky, kde byl zadržen policií. Lze proto předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádal, aby si legalizoval svůj pobyt na území České republiky a vyhnul se tak správnímu vyhoštění. V jeho jednání tak lze spatřovat účelovost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 - 83).

[11] Dosavadní judikatura tak ve spojení s přesvědčivým odůvodněním rozsudku krajského soudu dává dostatečnou odpověď na námitky uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti. S poukazem na shora uvedené důvody proto Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[12] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2018

Mgr. David Hipšr
předseda
senátu